

Пет песама – Гордан К. Чампар

ЉУБО

Чедомиру Љубу Ђупићу

Нико се тако тихо
смејао није,
а чуло се тако јако.
Нико се злокобу
радовао није жедно,
толико да је целата
бољело више.

Насмеј се поново
Чедомире
дошô неки ружни вакат,
опет целат као врана
облијеће око скута.
Оштре ноже, чисте карабине.

Де насмје се,
Чедомире
нека глуви види;
да не могу пуцати у душу

КРИВ СИ РИСТО

Ристу Ратковићу

Када се усуд примакне
за баксуза, руке раширене нађе,
те пригрли чемер и јаде.
Онда све стане у оних пар ријечи
што Слобо на одру ти рече;
„Алал ти вера, Ристо”.

За све си крив,
зато што нијеси умро
на некој клупи у нашем парку
и зато што уопште нијеси умирао,
крив си Ристо

Крив си, али ти хвала
што пјесму нити једну
закључао нијеси
па ја сада могу
додати неку мисао, или бар тачку.

„Поезијо срам те било”,
често си криком давао до знања,
јер није било довољно ријечи
да њима опишеш, колико боли.

И ја ћу стати
са стихом до пола,
само ми реци, како је то;
када човјека превари вријеме.
Ристо.

ОПЕТ

Ето ме, опет ту
поред хрида, крај обале мора
гдје нас је некад будила зора
махао нам мјесец, грлило нас сунце.

Ето мене, опет ту
кô некад, огрнут срећом
сад шињелом сатканим од брига
што с кораком,
вуче се до глиба.

Ето ме, опет ту
погледом окаченим на пучину
у грактању галеба бијелог
ја тражим утјеху и лијек

Ето мене, опет ту
и тражим оне трагове у пијеску
што стопе твоје мале и моје
правиле су до касно у ноћ.

Ето мене, опет ту
само, нема тебе
побјегао мјесец, закаснило сунце
само шињел, на рамену чами.

ВРИЈЕМЕ БЕЗ РЕВОЛУЦИЈЕ

Само се нешто жара
на небу јутарњем буну,
све се помирило са собом.
Нестале револуције,
остали само вапаји.

Нестале ријечи пјесника
почели их умакати редом
у сваки котао крај себе.
Свакодневница појела стихове,
пјесник престао да гледа у звијезде.

Нема више ни бесомука
све се претворило у „рахат“
сувише је тихо, нема више смисла
и превише личи на гроб.

Само је трептај од густог дима,
те капља неке јефтине ракије,
карирани столњак прогорен цигаром,
постало мјерило, за „поштовање“.

Окачено вријеме, споро се суши
ко да је од вуне суре испредено,
а мене, лагано, од ове тишине;
обузима страх.

ЈАДИ

Посуло ме небо
прашином од звијезда
а снови побјегли
ко ђаво од крста.

Ја ни сам себе немам
поготову другог, куда,
сакрити од слутње
а камоли јада.

Раширим руке
молитва се отме
да замолим Бога;
,, не буди ме више“.

О ПЕСНИКУ

Гордан К. Чампар, књижевник и новинар, рођен у Затону код Бијелог поља, живи и ствара у Подгорици.

Објављене књиге: *Прегршт суза и два писма* (поезија), *С кољена* (записи), *На кољено* (записи), *Ето* (поезија), *Мјесец у маслачку* (проза), аутор фелтона *Сјећање на шехер Сарајево прије грмљавине* и *Аплауз за легенде*.

Главни и одговорни је уредник часописа *Интервју*, новина *Затон* и портала *Одговор*.